

VEŘEJNÉ SLYŠENÍ V PETIČNÍM VÝBORU POSLANECKÉ SNĚMOVNY PČR

6. listopadu 2018 od 14 hodin, Sněmovní 1, č. 205

PETICE proti ratifikaci Úmluvy Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí

Vážení členové Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, prosíme, abyste nedali souhlas k ratifikaci Úmluvy Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí, známé jako Istanbulská úmluva, neboť je pro naše země nepotřebná a ve svých důsledcích nebezpečná. Znamená ohrožující zásahy do života státu a jeho institucí, zvláště škol, do života rodin i jednotlivců, do činnosti firem i občanských spolků. Otevírá dveře nebezpečným ideologickým trendům. Narušuje princip spravedlnosti, nejvyšší hodnoty právního státu.

Zde jsou důvody, proč Istanbulskou úmluvu odmítáme a proč vyzýváme rozvážný Parlament, aby tak rozhodně nečinil ani v budoucnu. Udělá neocenitelnou službu evropským zemím, jejichž politikové nebezpečí nerozpoznali nebo podcenili.

Úmluva je nepotřebná:

Naše právní řády vycházejí z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, hlásíme se k Úmluvě o odstranění všech forem diskriminace žen. Rovnost mezi muži a ženami je obsažena v právních normách vzdělávacího systému, kde je prostor pro prevenci největší. V současném trestním právu České republiky je zakotvena kriminalizace všech forem násilí v celém rozsahu a policejní i justiční orgány jsou si vážnosti a specifik této problematiky vědomy.

Úmluva je nebezpečná a škodlivá:

Úmluvou deklarovaný „boj proti násilí“ skrývá nové násilí: na ideálech evropské kultury, na vědeckém poznání, na zdravém rozumu, který je základem žité společenské praxe.

Istanbulská úmluva degraduje vztahy mezi mužem a ženou na antagonistické měření sil. Nařizuje, aby každé násilí na ženě bylo chápáno jako genderové. Považuje chlapce a muže za potenciální násilníky, které je třeba převychovat. Připouští diskriminační „speciální“ opatření, která za diskriminaci považována být nemají, a zakazuje povinnost alternativních postupů řešení sporu, včetně mediace a smířčího řízení.

Istanbulská úmluva zasahuje do Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Nově se zakazuje diskriminace na základě genderové identity. Vedle nepřehlednosti ve výčtu sexuálních orientací není pojem genderová identita definován vůbec. Příslušnost k případně diskriminované skupině se ve skutečnosti opírá o subjektivní a v čase proměnlivé sebepojetí jednotlivce. Je nepřípustné, aby takový konstrukt legitimizoval kontrolování společnosti ve všech oblastech a dokonce aby umožnil kohokoliv trestat za to, že v dané chvíli nerozeznal genderovou identitu druhého.

Úmluva v rámci potlačení stereotypního pojmání rolí žen a mužů dává prostor trestnímu postihu nejen náboženských učení, ale i odborných pojednání o biologických a fyziologických rozdílech mezi mužem a ženou. To je extrémně nebezpečný rys, typický pro totalitu.

Úmluva je pokusem, jak skrze mezinárodní závazky přimět smluvní státy k prosazování politiky, která by v národním demokratickém procesu nikdy neprošla. Je pokusem radikální ideologické lobby prosadit svou agendu proti vůli naprosté většiny obyvatelstva našich zemí.

Úmluva v rámci boje proti tzv. „kulturním stereotypům o mužích a ženách“ útočí na evropskou kulturu a usiluje o zabránění jejího předávání dalším generacím. Člověk se však může rozvinout v osobnost pouze v prostředí kultury, jejíž hodnoty přijímá, obohacuje a předává dál. Kultura je zárukou společenské soudržnosti. Kultura evropská vždy kladla důraz na zvýšenou ochranu žen a rytířské chování mužů vůči ženám. Evropská tradice považuje ženu za společensky výše postavenou bytost a tato úcta vychází z nezastupitelného biologického poslání ženy předávat život.

Občané naší země, kteří petici podepsali, jsou jednak lidé zralí, kteří neztratili citlivost k signálům nadcházející totalitní doktríny, dále rodiče a prarodiče, kteří si nepřejí, aby jejich děti a vnoučata škola mátlá, ale přejí si, aby je spolu s rodinou připravovala na hodnotný profesní, společenský a rodinný život. Proto odmítají odhazování kulturních hodnot, proto si přejí, aby byly děti kvalitně připravovány na plnění partnerských a rodičovských rolí. Nezapíráme, že jsme, jak říkájí genderisté, heteronormativní.

Tvrdíme, že uplatňování respektu k menšinám předpokládá dostatečně silnou a zdravou majoritní společnost, na jejichž bedrech leží naděje na biokulturní přežití každé společnosti. Přejeme si, abychom se vrátili k implementaci původního znění Úmluvy o odstraňování všech forem diskriminace žen. Tam v článku 5 čteme: Státy, smluvní strany, přijmou veškerá příslušná opatření k zabezpečení toho, aby rodinná výchova zahrnovala řádné pochopení mateřství jako společenské funkce a uznání společné odpovědnosti mužů a žen za výchovu a rozvoj jejich dětí. Nesouhlasíme s pokračováním trendu, který nastolil dodatek z roku 2008. Tehdy byla oprávněná a námi plně akceptovaná snaha o rovnost, nikoliv stejnost mužů a žen, nenápadně nahrazena genderovou rovností, jejíž požadavek je pro vyspělou, zdravou a plnobarevnou společnost nepřijatelný. Zpracovatel Zprávy přiznal filozofický rozdíl mezi pojmy „genderová rovnost“ a „rovnost žen a mužů“, začal však s nimi pracovat jako se synonymy.

Domníváme se, že Istanbulská úmluva je jen přepravkou pro zavedení pojmů genderu a genderová identita do dokumentu vysoké právní síly. Násilí je nepřijatelné, ohrozit druhého na životě, i na psychickém a fyzickém zdraví rovněž. Věděli to lidé staletí před námi., přesto se stále objevuje.

Prevencí je výchova k silným, pevným a láskyplným vztahům, výchovy k přijetí hodnot evropské kultury:

Na často pokládanou otázku: „Co jsou hodnoty evropské kultury?“ odpovídáme: Z antiky zděděná důvěra v rozumové poznání světa, trvalá přítomnost mravních principů. Důraz na estetický rozměr života, vědomí spoluodpovědnosti občanů za stát a státní zřízení, přesné vymezení role práva jako stálého usilování o spravedlnost. Požadavek, aby právní normy nebyly v rozporu s rozumnou praxí, ani s vyššími mravními principy. K odkazu křesťanství patří, spolu s klíčovým Desaterem přijatým z judaismu, sociální citlivost a ochota pomáhat oslabeným, důsledné respektování lidské důstojnosti, poskytování šance k nápravě chyb a schopnost odpouštět. Patří tam i zásadní přitakávání životu a pozitivním lidským citům a z toho plynoucí snaha o konstruktivní a mírové řešení konfliktů. Humanismus v několika dějinných etapách spojuje odkaz antiky a křesťanství a postupně stanovuje odpovědi na tři základní otázky: v čem jsme si rovni, v čem je třeba zachovat svobodu a v jakých oblastech máme být solidární.

**Náš odpor proti Istanbulské úmluvě je projevem loajality vůči Evropě,
ve které žijeme a kterou milujeme. BUDE NÁM CTÍ, PŘIPOJÍTE-LI SE.**

